

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/13/2023
Identifikačné číslo spisu:	5116215496
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:5116215496.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ G. M., narodeného A. zastúpeného spoločnosťou LEGALSKILLS.SK, s.r.o., Bratislava, Legionárska 1/C, IČO: 36720500, 2/ H. M., narodenej A., 3/ Y. Z., narodenej A. 4/ W. M., narodenej A. 5/ C. M., narodeného A. 6/ C. M., narodeného Z. proti žalovanému V. W. G., narodenému A. zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Halagan, s.r.o., Žilina, Framborská 253/21, IČO: 50626329, o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 41C/265/2016, o dovolaní žalobcu 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 16. decembra 2022 sp. zn. 6Co/136/2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 10. februára 2020 č. k. 41C/265/2016-877 zamietol žalobu žalobcov 1/ až 6/ (výrok I.); a žalovanému priznal voči žalobcom 1/ až 6/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov prvostupňového a trov odvolacieho konania v rozsahu 100% (výrok II.).

1.1. Ako s podstatnou sa v spore súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní, v intenciách zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, zaoberal otázkou, či žalobcovia v spore preukázali, že spoluvlastnícke podiely na spoločnej nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom sporu, patrili v čase smrti poručiteľa, t. j. dňa 17. augusta 1980, výlučne poručiteľovi Q. M., do ktorého dedičstva sa žalobcovia podanou žalobou domáhali určenia dotknutých spoluvlastníckych podielov. Dospel pritom k záveru, že žalobcovia v spore túto skutočnosť nepreukázali. Nepreukázali totiž, že spoluvlastnícke podiely na spoločnej nehnuteľnosti vo vzťahu k sporným nehnuteľnostiam nevlastnila aj manželka poručiteľa H. tak, ako vyplýva zo zoznamu Spolku bývalých urbárikov obce D. z roku 1958. V zmysle zápisu v zozname Spolku bývalých urbárikov obce D. z roku 1958, ako podstatného listinného dôkazu a doteraz jediného predloženého dokladu o vlastníctve spoluvlastníckeho podielu k spoločnej nehnuteľnosti k predmetu danej veci k roku 1958 súd prvej inštancie usúdil, že podľa tohto zápisu v zozname dotknuté spoluvlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam tvorilo majetkové spoločenstvo manželov Q. M. a H. M., a

teda vychádzajúc z viazanosti žalobným návrhom, nebolo možné žalobe žalobcov vyhovieť. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobcovia ani v následnom konaní po zrušení prvého jeho rozsudku a vrátení veci odvolacím súdom, súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie do konania nedoložili listinný dôkaz, ktorý by spochybnil alebo vyvrátil zápis v zozname Spolku bývalých urbárikov obce D. z roku 1958 znejúci okrem poručiteľa Q. M. aj na jeho manželku H. M.. Výlučné vlastníctvo poručiteľa Q. M. k sporným nehnuteľnostiam nevyplynulo ani z obsahu dedičského spisu, či dedičského rozhodnutia sp. zn. D 1294/1980, ako ani z menoslovu urbárikov z roku 1933. Pod poradovým číslom XXX bola v tomto zozname evidovaná nielen M. Y. (Y.), rod. W., ale aj M. W. a B. W., a to s veľkosťou podielu na spoločnej nehnuteľnosti v urbári 2/16. V danom spore tak nebolo možné jednoznačne vyvodiť tvrdenie žalobcov, že poručiteľ Q. M. sporné nehnuteľnosti v zodpovedajúcom podiele 3, 1/3 zdedil po svojej matke Y. M., a teda sú v jeho výlučnom vlastníctve. Aj z rozhodnutia č. ROEP Va C 106/2016 z 02. januára 2017 vzťahujúcemu sa k sporným nehnuteľnostiam vyplynulo, že vo zverejnenom návrhu ROEP v k. ú. D. bol evidovaný ako vlastník v spoluvlastníckych podieloch poručiteľ Q. M. (ž. H. M., rod. M.) s titulom nadobudnutia Čd. XXX/XXXX a Čd. XXXX/XXXX, ako známy vlastník a ani z obsahu dedičských spisov sp. zn. D 530/38 a sp. zn. D 580/53 rodičov poručiteľa Q. M., a to Y. M. a N. M., rovnako nevyplynulo, že by poručiteľ Q. M. bol výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností. Len zo samotnej skutočnosti, že Y. M. rozdelila v závete nehnuteľnosti a aj tie, ktoré v závete neuviedla, nevyplynulo bez pochyb výlučné vlastnícke právo poručiteľa Q. M. k sporným nehnuteľnostiam. V dedičských spisoch sp. zn. D 530/38 a sp. zn. D 580/53 súd prvej inštancie nenašiel ani zmienku o sporných nehnuteľnostiach evidovaných na listoch vlastníctva č.: XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, resp. v pkv vložkách č.: XXX, XXXX, XXXX, XXXX/a, XXX, XXX, XXX, XXXX, XXX. Skutočnosť, že poručiteľ Q. M. nadobudol dedením po rodičoch nejaké iné lesné pozemky patriace do spoločnej nehnuteľnosti sama o sebe ešte nepreukázala, že jednoznačne nadobudol aj sporné nehnuteľnosti. Vývodzovanie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam len od vlastníctva iných nehnuteľností na určenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam podľa názoru súdu prvej inštancie nestačilo. Aj z dedičského rozhodnutia po H. M. sp. zn. 21D 854/2009 vyplynulo, že H. M. vlastnila podiel na lesných pozemkoch zapísaných na LV č. XXXX, k. ú. Y., ktoré sú v zmysle vykonaného dokazovania súčasťou spoločnej nehnuteľnosti patriacej spoluvlastníkom a členom Urbárskej obce pozemkového spoločenstva D. ako nástupcu Spolku bývalých urbárikov obce D., spoluvlastníkom a členom, ktorého boli poručiteľ Q. M. s manželkou H. M.. Je tak zrejmé, že tak ako nadobudol lesné pozemky poručiteľ Q. M., lesné pozemky v spoločnej nehnuteľnosti nadobudla aj jeho manželka H. M.. Podielovým spoluvlastníkom na spoločnej nehnuteľnosti tak bola aj manželka poručiteľa Q. M. H. M., pričom táto skutočnosť vyplýva priamo z dedičského rozhodnutia po nej z 28. septembra 2009. Súd prvej inštancie dodal, že dedičské rozhodnutie po H. pochádza z roku 2009 a verbálna kúpna zmluva medzi ňou a žalovaným je datovaná ku dňu 07. januára 1997, a teda už len z časového hľadiska je evidentné, že sporné nehnuteľnosti nemohli byť súčasťou dedičstva po H.. Ani samotní žalobcovia v súlade s ust. § 150 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) nevedeli vyvrátiť zápis vlastníckeho práva poručiteľa Q. M. a jeho manželky H. M. v podiele 3, 1/3 a aj z vyjadrenia Urbárskej obce pozemkového spoločenstva D. vyplýva, že spoločenstvo nedisponuje informáciami o tom ako bol zostavovaný zoznam členov urbárikov z roku 1958 ani informáciou o tom ako, od koho a kedy poručiteľ Q. M. nadobudol pomerný podiel na hlasovacom práve.

1.2. Ako právne bezvýznamný v danom spore zamietol súd prvej inštancie návrh žalobcov na dokazovanie oboznámením sa so spisovým materiálom Krajského súdu v Žiline vo veci sp. zn. 21S 157/2015, keďže otázka vydržania k meritornému rozhodnutiu je bez právnej relevancie. Rovnako nevykonával identifikáciu pkn parcely č. XXXX zapísanej v pkv vložke XXXX, nakoľko táto nesúvisí s predmetom konania, keď predmetom konania sú pkv vložky č.: XXX, XXXX, XXXX, XXXX/a, XXX, XXX, XXX, XXXX, XXX. Vykonanie dokazovania v tomto smere by bolo neúčelné a nehospodárne a neprinieslo by podstatné skutkové zistenia k rozhodnutiu vo veci samej. Súd prvej inštancie nevyžiadaval ani všetky dokumenty od urbáru D. týkajúcich sa urbáru D. a jeho členov pred roku 1958, keďže spoločenstvo nedisponuje informáciami o tom, ako bol zostavovaný zoznam členov urbárikov z roku 1958. Žalobca 1/ je navyše členom predmetného urbáru a mal možnosť si na preukázanie svojich tvrdení zabezpečiť dôkazný materiál, vyžiadať si potrebné listiny, pričom ako člen spoločenstva mal určite viacero nástrojov ako potrebné informácie napriek údajnej nespolupráci pozemkového spoločenstva

získať, prípadne si tieto zákonnou cestou vynútiť. Žalobcovia ani nešpecifikovali, ktoré konkrétne listiny má súd prvej inštancie žiadať a ani neuviedli na preukázanie akej okolnosti tento dôkaz navrhujú vykonať. Takýto návrh na vykonanie dokazovania zároveň žalobcovia navrhli až podaním z 09. decembra 2019, t. j. tri a pol roka od začatia konania a takmer rok po zrušení rozhodnutia odvolacím súdom. Rovnako súd prvej inštancie nevyžiadaval doklady vo vzťahu k LV č.: XXXX, XXXX a XXXX, keď predmetom konania sú nehnuteľnosti zapísané na LV č.: XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX. S prihliadnutím na uvedené zistenia súd prvej inštancie žalobu žalobcov v celom rozsahu zamietol.

1.3. Žalovaný bol v konaní úspešný v plnom rozsahu (100%), preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Okresný súd dodáva, že žalobcovia tvoria nerozlučné procesné spoločenstvo, na náhradu trov konania sú tak zaviazaní spoločne a nerozdielne.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalobcov, rozsudkom zo 16. decembra 2022 sp. zn. 6Co/136/2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (výrok I.); a určil, že žalobcovia 1/ až 6/ sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému trovy tohto odvolacieho konania v rozsahu 100%. (výrok II.).

2.1. Odvolací súd dôvodil, že žalobcovia neprodukovali v spore žiaden dôkaz, z ktorého by vyplýval titul nadobudnutia vlastníctva ich právneho predchodcu k sporným spoluvlastníckym podielom, resp. ktorý by priamo preukazoval jeho výlučné vlastníctvo. Paradoxne žalobcovia v podanom odvolaní napokon spochybňovali dôkaz - Zoznam členov Spolku bývalých urbárikov obce D. z roku 1958, ktorý predložili už so samotnou žalobou, a z ktorého vyvodzovali výlučné vlastníctvo svojho právneho predchodcu. Pokiaľ ide o predmet sporu, uvedená listina bola prakticky jediným dôkazom, ktorý nasvedčoval vlastníctvu (nie však výlučnému) právneho predchodcu žalobcov. Vlastníctvo bývalých urbárikov totiž nebolo pôvodne v pozemkovej knihe zapisované v prospech jednotlivých podielnikov, bolo buď označené v pozemkovej knihe v časti A označením, že ide o vlastníctvo - spoločný majetok bývalých urbárikov, alebo v časti B bolo zapísané v príslušnom spoluvlastníckom podiele v prospech takéhoto spoločenstva, čo bolo aj v danom prípade v pozemkovej knihe k. ú. D. v dotknutých pkn vložkách č. XXX a č. XXX. Záznamy o vlastníctve podielov jednotlivých bývalých urbárikov sa viedli v osobitných zoznamoch a iných listinách. Z tohto dôvodu aj odvolací súd považoval za ťažiskový dôkaz zoznam urbárikov z roku 1958. Z poslednej strany tohto zoznamu je zrejmé, že tento zoznam bol vytvorený v súvislosti s prijatím zákona č. 2/1958 Zb. o úprave pomerov a obhospodarovaní spoločne užívaných lesov bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných útvarov. Je zjavné, že z tohto zoznamu sa vychádzalo aj pri obnove spoločenstva po roku 1989, čomu nasvedčujú aj listina - Stav vydokladovania vlastníctva hlasov k 31. 5. 2012 pre ROEP, v ktorom sú ako pôvodní podielníci podľa zoznamu z roku 1958 uvedení pod poradovým číslom XXX a XX M. Q. a manželka H. rod. M. s počtom hlasov 3 a 1/3. Možno konštatovať, že žiaden iný zoznam, z ktorého by vyplývalo podielníctvo Q. M. žalobcovia nepredložili a ani neoznačili.

2.2. Pokiaľ žalobcovia poukazovali na zoznam urbárikov z roku 1933 ako na dôkaz, ktorý spochybňuje pravdivosť, relevantnosť zoznamu urbárikov z roku 1958 a súčasne namietali, že súd prvej inštancie sa týmto dôkazom nezaoberal, odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie z obsahu tohto dôkazu zistil, že v tomto bola pod poradovým číslom A. evidovaná ako člen urbáru Y. M., rod. W. spolu s M. a B. W. s veľkosťou podielu 2/16 a počtom hlasov 2. Je teda zrejmé, že podiel zodpovedajúci počtu hlasov 3 a 1/3, ako bol tento zapísaný v zozname urbárikov z roku 1958, nezodpovedá (tento je väčší) podielu zapísanému pod poradovým číslom XXX v zozname urbárikov z roku 1933 vedenému nielen na matku právneho predchodcu žalobcov Y. (Y.) M., rod. W., ale aj na M. W. a B. W.. Teda zjavne ani matka právneho predchodcu žalobcov Q. M. nebola výlučnou vlastníčkou podielu zapísaného v zozname urbárikov z roku 1933. Už len z uvedeného možno vyvodiť, že právny predchodca žalobcov Q. M. (spolu s manželkou H. M.) nevlastnili podiel, ktorý by zodpovedal výlučne podielu Y. (Y.) M., rod. W.. Súčasne žalobcovia nepreukázali, že by podiel Y. M., rod. W. vôbec prešiel dedením na ich právneho predchodcu Q. M. (k tomu vid' uznesenie Okresného súdu Žilina sp. zn. D 530/1938 z 15. júna 1939).

2.3. V tomto kontexte neobstojí ani odvolacia námietka žalobcov, že súd prvej inštancie nevykonal nimi navrhované dokazovanie dedičskými rozhodnutiami po rodičoch Q. M., a to otcovi N. M. a Y. M., rod. W.. Súd prvej inštancie pripojil spisy z konaní vedených na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. D 530/1938 (dedičské konanie po poručiťke Y. M., rod. W.) a na Štátnom notárstve v Žiline pod sp. z.

D 580/1953 (dedičské konanie po poručiteľovi N. M.) a po oboznámení sa s týmito spismi konštatoval, že ani z ich obsahu nevyplyva výlučné vlastníctvo právneho predchodcu žalobcov Q. M. k predmetu sporu. Odvolací súd konštatuje, že ani z uznesenia Okresného súdu Žilina sp. zn. D 530/1938 z 15. júna 1939 a ani z uznesenia bývalého Štátneho notárstva v Žiline č. k. D 580/1953-27 z 30. októbra 1953 nevyplyva, že by predmetom dedenia boli podiely na sporných nehnuteľnostiach, a že by tieto zdiedil po svojich rodičoch právny predchodca žalobcov Q. M.. Žalobcovia, vedomí si zjavne dôkaznej núdze, počas konania, ako aj v podanom odvolaní, produkovali len svoje ničím nepodložené hypotézy o prechode vlastníctva určitého podielu Y. M., rod. W. na sporných nehnuteľnostiach právneho predchodcu žalobcov Q. M..

2.4. Rovnako argumentácia žalobcov s poukazom na obsah dedičského rozhodnutia bývalého Štátneho notárstva v Žiline po poručiteľovi Q. M. č. k. D 1294/80-8 zo 17. októbra 1980 a ich argumentácia, že sporné podiely na predmetných nehnuteľnostiach museli byť vo výlučnom vlastníctve Q. M., keďže po ňom jeho manželka dedila celý spoluvlastnícky podiel na pkn parcele č. XXXX, zapísanej v pkn vložke č. XXXX, k. ú. D., a teda nie len jeho polovicu po vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva poručiteľa a jeho manželky, bola zjavne nedôvodná. Ako bolo nesporné, dotknutá pkn parcela č. XXXX, zapísaná v pkn vložke č. XXXX, k. ú. D. nesúvisela s predmetom sporu (so spornými nehnuteľnosťami), a teda dedenie spoluvlastníckeho podielu Q. M. k nej nemôže nič podstatné preukázať vo vzťahu k vlastníctvu sporných spoluvlastníckych podielov. Žalobcovia v podanom odvolaní opätovne produkovali len špekulatívne tvrdenia, že „ostatné neprededené nehnuteľnosti medzi iným i tie, ktoré sú predmetom tohto konania, zdieľali vysoko pravdepodobne rovnaký osud, ako táto prededená pôda, a teda boli vo výlučnom vlastníctve Q. M.“ Zároveň za účelovú považoval odvolací súd námietku žalobcov, že ak by boli sporné spoluvlastnícke podiely v bezpodielovom spoluvlastníctve Q. M. s manželkou H. M., táto by ako spoluvlastníčka, s malou pravdepodobnosťou o nich nevedela a v dedičskom konaní po Q. M. ich neuviedla. Opätovne išlo len o ničím nepodložené špekulácie žalobcov, ktoré mali nasvedčovať pravdivosti ich tvrdení o výlučnom vlastníctve Q. M. k sporným spoluvlastníckym podielom.

2.5. Žalobcovia v podanom odvolaní v ďalšom vytýkali súdu prvej inštancie, že nezabezpečil prostredníctvom Okresného úradu Žilina, katastrálny odbor listy vlastníctva č. A. a č. A., vedené pre k. ú. D., ako aj list vlastníctva č. XXXX, vedený pre k. ú. Y., ako aj listiny uvedené na týchto listoch vlastníctva ako nadobúdacie tituly: rozhodnutia č. 2001/00058/OÚ-OPPLH-RIII z 31. mája 2001 (ako listina, na základe ktorej bol vykonaný záznam pod č. F.), č. A. zo 14. mája 2001 (ako listina, na základe ktorej bol vykonaný záznam pod č. F.) a ich opravy z 24. októbra 2001 a z 18. decembra 2001, tiež záznamové listiny č. A. (na základe ktorej bol vykonaný záznam pod č. F.), č. A. z 21. októbra 1997, č. ROEP VA C 253/2014, (na základe ktorej bol vykonaný záznam pod č. F.) a č. A. urbár S., (na základe ktorej bol vykonaný záznam pod č. F.). Vo vzťahu k uvedenej odvolacej námietke žalobcov, ako aj námietke porušenia práva žalobcov na spravodlivý proces, odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/2004 z 31. augusta 2004), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 50/2004 z 03. marca 2004). Do obsahu základného práva podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 3/1997 z 19. marca 1997 a sp. zn. II. ÚS 251/2003 zo 17. decembra 2003). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP) a nie strán sporu. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (odsek č. 35. odôvodnenia) v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP riadne uviedol, prečo nevykonal ďalšie žalobcami navrhované dôkazy a odvolací súd tieto dôvody považoval za vecne správne. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje, že listina - rozhodnutie Okresného úradu v Žiline, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č. A. z 21. októbra 1997 je súčasťou spisu (na č. l. 247) a súd prvej inštancie (v odseku č. 33. odôvodnenia napadnutého rozsudku), viazaný záverom odvolacieho súdu (vyjadreným už v uznesení 6Co/249/2017-353 z 30. januára 2019) uviedol, že na záver o výlučnom vlastníctve právneho predchodcu žalobcov Q. M. k predmetu sporu je toto rozhodnutie nepostačujúce. Navyše v danom

pripade išlo o rozhodnutie, ktoré sa týkalo iných ako sporných nehnuteľností. Skutočnosť, že týmto rozhodnutím dotknuté nehnuteľnosti tvoria so spornými nehnuteľnosťami spoločnú nehnuteľnosť, sama o sebe nemôže viesť k záveru, že právny predchodca žalobcov bol výlučným vlastníkom sporných spoluvlastníckych podielov. V tomto kontexte je potrebné poukázať tiež na tú skutočnosť, vyplývajúcu z dedičského rozhodnutia po H. M. - osvedčenie o dedičstve vydané N. S. U., notárom ako Okresným súdom Žilina povereným súdnym komisárom č. k. 21D/854/2009-28, Dnot 316/2009 zo 01. marca 2010, že v dedičskom konaní po poručiteľke H. M. bol ako dedičstvo prejednaný aj spoluvlastnícky podiel o veľkosti 3333/1492000 na pozemku parcela KN-E č. XXXX/XX, k. ú. Y., evidovaného v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX, ktorý tak isto tvorí predmetnú spoločnú nehnuteľnosť (uvedené vyplýva zo zmluvy o pozemkovom spoločenstve vlastníkov podielov spoločnej nehnuteľnosti Urbárskej obce pozemkové spoločenstvo D. na č. l. 509 spisu). Ak potom žalobcovia argumentovali tým, že v dodatočných dedičských konaniach po poručiteľovi Q. M. boli (zjavne na podklade rozhodnutí príslušného pozemkového úradu podľa § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku), niektoré (nie však sporné) spoluvlastnícke podiely k pozemkom tvoriacim spoločnú nehnuteľnosť prejednané ako jeho výlučné vlastníctvo (dedičstvo), a teda táto skutočnosť má nasvedčovať tomu, že sporné spoluvlastnícke podiely boli v jeho výlučnom vlastníctve, potom skutočnosť, že spoluvlastnícky podiel o veľkosti 3333/1492000 na pozemku tvoriacom taktiež spoločnú nehnuteľnosť bol prejednaný ako dedičstvo po H. M., argumentáciu žalobcov výrazne spochybňuje. Zároveň, ak žalobcovia poukazovali na rozhodnutia Okresného úradu v Žiline, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva v rámci rozhodovania podľa ust. § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. a skutočnosť, že podľa týchto rozhodnutí malo byť priznané vlastnícke právo k spoluvlastníckym podielom na určitých pozemkoch tvoriacich spoločnú nehnuteľnosť (rovnakú ako sporné pozemky) ako oprávnenej osobe len právnenému predchodcovi žalobcov Q. M. ako výlučnému vlastníkovi týchto podielov, rovnako nie je spôsobilá preukázať výlučné vlastníctvo Q. M. v čase jeho smrti k sporným spoluvlastníckym podielom. Navyše s prihliadnutím na skutočnosť, že Q. M. zomrel dňa A. je zrejmé, že tento nemohol byť oprávnenou osobou a uplatniť si v zmysle zákona č. 229/1991 Zb. reštitučný nárok. V tejto súvislosti je totiž potrebné poukázať na skutočnosť, že išlo o rozhodnutie príslušného pozemkového úradu podľa ust. § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb., teda o rozhodnutie o vlastníctve oprávnenej osoby podľa ust. 4 zákona č. 229/1991 Zb., ktorá si toto právo uplatnila v lehote podľa ust. § 13 zákona č. 229/1991 Zb. V uvedenom kontexte tak neboli spôsobilé preukázať výlučné vlastníctvo Q. M. k sporným spoluvlastníckym podielom ani výpisy z LV č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, vedených pre k. ú. D., z 13. februára 2013, na ktorých bol ako podielový spoluvlastník na podklade dotknutých rozhodnutí príslušného pozemkového úradu podľa ust. § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. zapísaný právny predchodca žalobcov Q. M. a rovnako, ako už bolo vyššie uvedené ani dodatočné dedičské rozhodnutia po Q. M. (tieto nie sú v zmysle § 228 ods. 1 CSP záväzné pre žalovaného). A ako to poznamenal aj súd prvej inštancie, na uvedených listoch vlastníctva sú zapísané iné ako sporné nehnuteľnosti.

2.6. Za neopodstatnenú považoval odvolací súd tiež argumentáciu žalobcov, že zápis manželky pri mene Q. M., teda H. M., rod. M. v zozname urbárikov z roku 1958 bol len informatívny a mal slúžiť len na identifikáciu toho, o ktorého konkrétneho Q. M. ide. Uvedenému nenaznačuje ani znenie dotknutého zápisu „M. Q. a manž. H. rod. M.“. Tvrdeniam žalobcov by skôr zodpovedalo znenie „M. Q. ženatý s H., rod. M.“. Žalobcovia ako už bolo spomenuté, nedokázali produkovať žiaden relevantný dôkaz o nadobúdaní titule sporných spoluvlastníckych podielov výlučne Q. M.. Ako už bolo vyššie uvedené, v konaní neboli preukázané tvrdenia žalobcov, že Q. M. nadobudol sporné spoluvlastnícke podiely dedením po svojich rodičoch. Takáto skutočnosť nevyplýva z dedičských rozhodnutí po jeho rodičoch.

2.7. Pokiaľ ide návrh na zabezpečenie dôkazov, ktorý vzniesli žalobcovia v podanom odvolaní (vyžiadanie všetkých dokumentov od právneho nástupcu Obvodného lesného úradu v Žiline, ktoré boli podkladom pre zápis do registra spoločenstiev odo dňa 08. marca 1996 až po aktuálny stav a dokumentov od Urbáru D. - podklady a zmluvy o pozemkovom spoločenstve, ktoré boli podkladom pre zápis do registra spoločenstiev dňa 08. marca 1996, vrátane všetkých zmien zmluvy o spoločenstve po aktuálny stav vrátane stavu pozemkov, ktoré O. obhospodaroval a menoslovu členov urbáru v časti účastníkov konania) odvolací súd poukazuje na to, že v odvolacom konaní je možné použiť prostriedky

procesného útoku a prostriedky procesnej obrany len za podmienok uvedených v ust. § 366 CSP. V danom prípade tak zjavne návrh uvedené návrhy na dokazovanie mohli byť žalobcami uplatnené už v rámci konania na súde prvej inštancie, a teda nebola naplnená podmienka ich prípustnosti v odvolacom konaní podľa ust. § 366 písm. d) CSP. Bez najmenších pochybností nešlo ani o prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany prípustné podľa ust. § 366 písm. a) až c) CSP. Odhliadnuc od doposiaľ uvedeného mal odvolací súd za to, že predmetné bližšie nestotožnené listiny nie sú spôsobilé preukázať vlastníctvo právneho predchodcu žalobcov Q. M., keďže tieto sú z obdobia po jeho smrti a týkajú sa vo všeobecnosti pozemkového spoločenstva D. ako obnoveného spolku bývalých urbárikov obce D.. Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že Urbárska obec pozemkové spoločenstvo D. sa už na návrh žalobcov na požiadanie súdu prvej inštancie k spornej veci vyjadrila a výslovne uviedla, že nedisponuje informáciami o tom, ako bol zostavovaný zoznam členov urbárikov z roku 1958 a ani o tom ako, od koho a kedy Q. M. nadobudol pomerný podiel na hlasovacom práve. Domnienky žalobcov o zavádzaní Urbárskej obce pozemkové spoločenstvo D. považoval aj odvolací súd za ničím nepodložené, keď uvedené vyjadrenie bolo signované predsedom spoločenstva. Na podklade vyššie uvedeného je s veľkou mierou pravdepodobné, že rozhodnutia príslušného pozemkového úradu podľa ust. § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb., na podklade ktorých došlo k zápisu Q. M. ako výlučného podielníka na spomenutých listoch vlastníctva, ako aj k dodatočným dedičským konaniam po poručiteľovi Q. M., vychádzajú z odlišnej interpretácie zápisu jeho členstva v zozname urbárikov z roku 1958, ako ju urobil súd prvej inštancie, a s ktorou sa stotožnil aj odvolací súd.

2.8. Odvolací súd poukázal napokon na to, že v konaní o žalobe, ktorou sa dedič domáha určenia, že určitá vec patrí do dedičstva po poručiteľovi, ide o posúdenie, či poručiteľ bol v čase smrti vlastníkom tejto veci (k tomu uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/154/2010 zo 16. decembra 2010 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 3 ročník 2011 pod publikačným č. 32). Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané výlučné vlastníctvo Q. M. k sporným spoluvlastníckym podielom a vykonané dokazovanie nasvedčuje skôr skutočnosti, že sporné spoluvlastnícke podiely boli v čase smrti Q. M. v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov s jeho manželkou H. M. (v čase spisania zoznamu urbárikov z roku 1958 v zákonom majetkovom spoločenstve podľa § 22 zákona č. 265/1949 Zb. o rodinnom práve, neskôr s účinnosťou od 01. apríla 1964 zaniknutého a transformovaného podľa ust. § 856 ods. 1 OZ na bezpodielové spoluvlastníctvo manželov podľa § 143 OZ). Ak teda v spore nebolo preukázané, že právny predchodca žalobcov Q. M. bol v čase svojej smrti (dňa A.) výlučným vlastníkom sporných spoluvlastníckych podielov a potom tieto boli pravdepodobne v jeho bezpodielovom spoluvlastníctve manželov s manželkou H. M., nebolo možné žalobe vyhovieť ani čiastočne a určiť že do dedičstva po Q. M. patrí podiel na sporných spoluvlastníckych podieloch o veľkosti 1/2. Bezpodielové spoluvlastníctvo manželov sa totiž na rozdiel od podielového spoluvlastníctva vyznačuje tým, že manželia sú v čase trvania bezpodielového spoluvlastníctva spoluvlastníkmi celej veci bez toho, aby ich miera účasti na spoločnom majetku bola vyjadrená podielmi. Po preskúmaní odvolacích námietok žalobcov a súhrnom vyššie uvedeného tak aj odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovia nepreukázali výlučné vlastníctvo ich právneho predchodcu Q. M. k sporným spoluvlastníckym podielom ku dňu jeho smrti, a preto považoval odvolanie žalobcov za nedôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak vo výroku I., ako aj v závislom výroku II. o nároku na náhradu trov konania podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

2.9. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 a ust. § 255 ods. 1 CSP, a to tak, že žalobcovia 1/ až 6/ sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100%. Žalovaný bol aj v odvolacom konaní plne úspešnou sporovou stranou a vznikol mu tak proti neúspešným žalobcom 1/ až 6/ nárok na náhradu účelne vynaložených trov odvolacieho konania spojených s uplatňovaním a bránením jeho práva. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca 1/ (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP.

3.1. Dovolateľ uvádza, že napadnutý rozsudok je svojvoľný, napriek svojmu rozsahu je vnútorne

nekonzistentný, súd sa nezaoberal všetkými predloženými dôkazmi a napriek predloženia a navrhnutia množstva dôkazov sa súd upriamil len na čiastočné vykonanie navrhnutých dôkazov. Odvolací súd sa nezaoberal tým, že pokiaľ by aj H. M. bola vlastníčkou sporných nehnuteľností, nemohla ústnou zmluvou previesť vlastnícke práva k nehnuteľnostiam. Keďže odvolací súd nové dokazovanie nevykonával a vec nevrátil na prvú inštanciu za účelom vykonania dôkazov, dovolateľ má za to, že Krajský súd v Žiline týmto postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prehliadal iné dôkazy, ako je napr. zoznam urbárikov z roku 1933 alebo predložené listy vlastníctva, rozhodnutia z dodatočných dedičským konaní a pod., podľa ktorých bol výlučným vlastníkom nehnuteľností v urbáre D. Q. M.. Samotný urbár D. sa vyjadril, že nedisponuje informáciami o tom ako bol zostavovaný zoznam členov urbárikov z roku 1958, a teda nevie ako a na základe čoho vznikol, ani tým pádom nevie vysvetliť spôsob evidencie, pričom aj bez týchto pochybností by mal zoznam z roku 1958 menšiu závažnosť a výpovednú hodnotu ako dedičské rozhodnutia resp. listy vlastníctva, a teda dovolateľ má za to, že zobrať ako nosný dôkaz menej závažný dokument je pochybením na strane prvoinštančného súdu ako aj odvolacieho súdu, keďže na listoch vlastníctva predložených v konaní pred súdom prvej inštancie bol jednoznačne evidovaný len p. Q. M.. Pokiaľ samotný urbár priznal, že nevie ako vznikol zoznam z roku 1958 takýto dôkaz nie je možné považovať za relevantný a už vôbec nie za nosný. Súd prvej inštancie ani odvolací súd sa dostatočne nevysporiadal ani s argumentami a dôkazmi predloženými alebo navrhnutými žalobcami týkajúcimi sa toho, že nehnuteľnosti v urbáre D. boli nadobudnuté p. Q. M. po jeho predkoch, keďže jeho mama sa volala za slobodna W., ktorá bola v zozname urbárikov z roku 1933 uvedená, pričom meno M. tam uvedený nie je. Preverenie týchto skutočností však nedokázal zabezpečiť žalobca, a teda navrhol súdu, ktorý má možnosť si tieto podklady dožiadať, aby vykonal toto dokazovanie s cieľom preverenia pravosti týchto tvrdení, ktoré boli podložené zoznamom urbárikov z roku 1933, a teda nejde len o nepodložené tvrdenia. Pokiaľ aj súd prvej inštancie skonštatoval, že niektoré podiely po predkoch p. Q. M. neboli identické s tými v zmysle zoznamu urbárikov z roku 1958, to neznamená, že nejde o podiely na sporných nehnuteľnostiach, najmä pokiaľ jeho predkovia mali evidovaný podiel väčší ako ten, ktorý bol evidovaný v zozname urbárikov z roku 1958. Uvedené skutočnosti však súd prvej inštancie nebral na zreteľ. Prvoinštančný súd sa tiež dostatočne nezaoberal iným dokumentom potvrdzujúcim, že predmetné nehnuteľnosti museli patriť výlučne poručiteľovi Q. M., keďže sa aj po jeho smrti nehnuteľnosti v urbáre D. vrátili výlučne jemu a nie jeho manželke H. M.. Žalobcovia už skôr poukázali na prílohu rozhodnutia OÚ Žilina č. 7/003529/OúOPPLH z 21. októbra 1997. Žalobcovia uviedli, že poručiteľ Q. M. je uvedený pod poradovým číslom XXX, pričom jeho manželka H. M. tam uvedená vôbec nie je. Toto nie len, že významne spochybňuje pravdivosť zoznamu z roku 1958, ale dokonca to môže preukazovať, že poručiteľ Q. M. bol výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností. Keďže ide o obdobie po roku 1958, pokiaľ by nehnuteľnosti boli v BSM, mali by tam byť uvedení obaja manželia a nie len p. Q. M.. Prvoinštančný súd sa však podľa vlastných slov nezaoberal listinnými dôkazmi spadajúcimi do obdobia po roku 1958, čo považuje dovolateľ za zásadné pochybenie prvoinštančného súdu. Rovnako sa týmto nezaoberal ani odvolací súd iba skonštatoval, že vysoko pravdepodobne ide o odlišnú interpretáciu. Stále trvá na tom, že dôkazmi disponuje aj Urbár D., ale nevydal ich dobrovoľne, preto žiadame, aby boli získané od Obvodného lesného úradu Žilina, žalobcovia návrh na vykonanie týchto dôkazov predložili, ale súd prvej inštancie toto dokazovanie nevykonával, pričom odvolací súd napriek uvedenému napadnutý rozsudok potvrdil. Prvoinštančný súd ani odvolací súd tiež nevyhodnotil dostatočne to, že BB. nemohla zdediť podiely poručiteľa Q. M., čo potvrdzuje aj dedičské rozhodnutie po poručiteľovi Q. M. D 1294/80 k nehnuteľnostiam, ktoré nadobudli spolu ako manželia - dom, chata. H. M., rod. M. nadobudla nehnuteľnosti v úžitku socialistickej organizácie. Presne špecifikovaný podiel je vedený v k. ú. D. vo vložke č. XXXX, parcela XXXX pod B1 v celosti. Ostatné ďalšie parcely ani pozemno-knižné vložky neboli uvedené, preto nemohli na H. M. prejsť všetky podiely na všetkých nehnuteľnostiach, ktoré boli v úžitku socialistických organizácii. Pri predmetnej pôde v užívaní JRD nie je uvedené, že manželka poručiteľa H. M. ju nadobúda v 1, ale nadobúda ju po poručiteľovi Q. M. v celosti, je zrejmé, že predmetná pôda nepatrila do BSM. Ďalším argumentom, spochybňujúcim to, že sporné nehnuteľnosti boli v BSM je to, že pokiaľ by boli uvedené pozemky v BSM v čase dedičského konania v roku 1980 mala to manželka poručiteľa H. M. vedieť uviesť notárovi ako lesné pozemky z Urbáru. Je málo pravdepodobné, že by spoluvlastníčka nehnuteľnosti, ktoré nadobudla o nich nevedela a neuviedla ich. Na preukázanie svojich tvrdení a na zistenie skutkového

stavu právny zástupca žalobcov navrhol tiež, aby súd z OÚ Žilina, katastrálneho odboru pod č. 2137/2019 zabezpečil pre katastrálne územie D. napr. LV A. rozhodnutie č. 2001/00058/OÚ-OPPLH-RIII z 31. mája 2001- Z-3600/2001-238/01, rozhodnutie č. 2001/00058/OÚ-OPPLH-RI zo 14. mája 2001 - Z-3590/01- 239/01a ich opravu z 24. októbra 2001 a 18.12.2001, tiež dokument č. F. a dokument č. A. z 21. októbra 1997, č. ROEP VA C 253/2014, F. a pre k.ú. Y. napr. LV XXXX č. -A. urbár D. ROEP Y. Z. Pokiaľ súd prvej inštancie tieto dôkazy nevykonal, mal odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a zaviazať prvoinštančný súd, aby dokazovanie doplnil rovnako ako to urobil v predchádzajúcom odvolacom konaní.

3.2. Odvolací súd dokonca vec nesprávne právne posúdil. Dovolateľ má za to, že odvolací súd sa rozporne vyjadril, keď uviedol, že sporné spoluvlastnícke podiely boli v čase smrti v čase smrti Q. M. v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov s jeho manželkou H. M.. Keby to tak bolo, tak by odvolací súd musel rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť resp. zmeniť tak, že 1 sporných podielov patrí do dedičstva. Odvolací súd sa nie len, že nedostatočne zaoberal tým, že pokiaľ mal za to, že nehnuteľnosti boli v čase smrti v BSM, je zrejmé, že BSM, (ktoré smrťou p. Q. M. nepochybne zaniklo) bolo potrebné vyporiadať. Ak by teda v teoretickej rovine p. M. bola spoluvlastníčkou týchto nehnuteľností, mohla s nimi nakladať len v časti 1 pripadajúcej na jej podiel po vyporiadaní BSM. Zvyšok nepochybne patrí do dedičstva. Zároveň sa odvolací súd vôbec nezaoberal namietanou skutočnosťou, že p. M. nemohla na základe ústnej „zmluvy“ previesť práva k nehnuteľnostiam, kde je obligatórna písomná forma. Ide o absolútne neplatný úkon. Dovolateľ poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1VOBdo/2/2020. Je nepochybné, že p. M., pokiaľ by aj bola vlastníčkou sporných nehnuteľností mohla byť nimi len v časti 1, a teda nemohla ústnou „zmluvou“, (aj keby šlo o platný úkon) previesť celý podiel, keďže druhá časť (pripadajúca na p. Q. M.) musela patriť do dedičstva. Týmto sa však odvolací súd takmer vôbec nezaoberal, iba v závere nejasne a nezrozumiteľne uviedol, že keďže ide o BSM tak na rozdiel od podielového spoluvlastníctva sa BSM vyznačuje tým, že manželia sú v čase trvania bezpodielového spoluvlastníctva spoluvlastníkmi celej veci bez toho, aby ich miera účasti na spoločnom majetku bola vyjadrená podielmi. To, že momentom smrti BSM zaniklo, a teda v čase prevodu nehnuteľnosť v BSM rozhodne byť nemohla už odvolací súd opomenul. Týmto odvolací súd legitimoval nezákonný stav, kedy p. M. previedla ústnou zmluvou podiel, ktorý jej preukázateľne nepatrí (buď celý alebo v časti) na p. G. v rozpore so zásadou nemo plus iuris. Uvedeným tvrdením a postupom sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, prípadne ide o právnu otázku, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolateľ má za to, že odvolací súd mal prihliadať na rozhodnutie sp. zn. 1VOBdo/2/2020. Napriek tomu, že ide o novoustálené zjednocujúce stanovisko, má dovolateľ za to, že súd prvej inštancie resp. minimálne odvolací ho mal poznať a naň mal prihliadať a nemohol legitimovať prevod nehnuteľnosti od nevlastníka. Dokonca v zmysle predmetného uznesenia ani zápis v katastri nehnuteľnosti nemôže prelomiť zásadu nemo plus iuris, o to viac ju nemohlo prelomiť len “čestné prehlásenie”. Súd prvej inštancie nesprávne rozhodol, keď zamietol žalobu a odvolací súd keď toto rozhodnutie potvrdil, lebo pokiaľ by sa aj preukázalo, že nehnuteľnosti boli v BSM, tak je zrejmé, že prededené neboli, a teda časť podielu p. Q. M. vo veľkosti 1 by mala patriť do dedičstva po ňom, a teda súd by aj v tomto prípade nemal žalobu zamietnuť v celom rozsahu, ale iba v časti 1, pretože tá by bezpochyby patrila do dedičstva po p. Q. M.. Na takýto postup už žalobcovia vopred súd prvej inštancie upozornili.

3.3. Dovolateľ navrhuje, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (alternatívne: aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobe žalobcov v celom rozsahu vyhovie a žalobcom sa priznáva náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100% k rukám právneho zástupcu žalobcov) a žalobcom priznal náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100% k rukám právneho zástupcu žalobcu.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že súd prvej inštancie vykonal všetky dôkazy navrhnuté stranami konania, ktoré súviseli s vecou a dospel k správne názoru, že žalobcovia nepreukázali, že poručiťel Q. M. bol ku dňu smrti výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností. V bode 35. rozsudku sa okresný súd podrobne vyjadril k dôvodom, prečo nevykonal niektoré dôkazy navrhnuté žalobcami. Vychádzajúc z prejednávanej zásady civilného sporového konania bolo povinnosťou žalobcov preukázať, že spoluvlastnícke podiely na spoločnej nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom danej veci, patrili

v čase smrti poručiťa, t. j. A., len poručiťovi Q. tak ako sa domáhali podanou žalobou. Z procesného postupu súdov nižšieho stupňa ani z rozhodnutí súdov nižšieho stupňa nevyplynulo, že konaním súdov nižšieho stupňa došlo k porušeniu práva žalobcov na spravodlivý proces. Žalovaný navrhuje, aby dovolací súd dovolanie podľa § 448 CSP zamietol ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je treba odmietnuť, a to z nasledujúcich dôvodov:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

9. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď dovolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

10. Dovolateľ namietal nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, ako aj nesprávne vyhodnotenie a nevykonanie niektorých dôkazov. Najmä poukazoval na to, že:

- dovolací súd prehliadal iné dôkazy, ako je napr. zoznam urbárikov z roku 1933 alebo predložené listy vlastníctva, rozhodnutia z dodatočných dedičských konaní a pod.;
- ďalej podľa dovolateľa mal zoznam z roku 1958 menšiu záväznosť a výpovednú hodnotu ako dedičské rozhodnutia resp. listy vlastníctva, a teda dovolateľ má za to, že zobrať ako nosný dôkaz menej závažný dokument je pochybením na strane prvoinštančného súdu ako aj odvolacieho súdu;
- taktiež sa dostatočne nevysporiadal ani s argumentami a dôkazmi predloženými alebo navrhnutými žalobcami týkajúcimi sa toho, že nehnuteľnosti v urbáre D. boli nadobudnuté p. Q. po jeho predkoch, keďže jeho mama sa volala za slobodna W., ktorá bola v zozname urbárikov z roku 1933 uvedená;

- prvoinštančný súd sa tiež dostatočne nezaoberal iným dokumentom potvrdzujúcim, že predmetné nehnuteľnosti museli patriť výlučne poručiteľovi Q. M., keďže sa aj po jeho smrti nehnuteľnosti v urbáre D. vrátili výlučne jemu a nie jeho manželke H. M.. Žalobcovia už skôr poukázali na prílohu rozhodnutia OÚ Žilina č. 7/003529/OúOPPLH z 21. októbra 1997;
- podľa dovolateľa dôkazmi disponuje aj O. D., ale nevydal ich dobrovoľne, preto žiada, aby boli získané od Obvodného lesného úradu Žilina, žalobcovia návrh na vykonanie týchto dôkazov predložili, ale súd prvej inštancie toto dokazovanie nevykonával;
- prvoinštančný súd ani odvolací súd tiež nevyhodnotil dostatočne to, že H. M. nemohla zdediť podiely poručiteľa Q. M., čo potvrdzuje aj dedičské rozhodnutie po poručiteľovi Q. M. D 1294/80 k nehnuteľnostiam;
- na preukázanie svojich tvrdení a na zistenie skutkového stavu právny zástupca žalobcov navrhol tiež, aby súd z OÚ Žilina, katastrálneho odboru pod č. XXXX/XXXX zabezpečil pre katastrálne územie D. napr. LV XXXX, LV XXXX rozhodnutie č. 2001/00058/OÚ-OPPLH-RIII z 31. mája 2001- Z-3600/2001-238/01, rozhodnutie č. 2001/00058/OÚ-OPPLH-RI zo 14. mája 2001 - Z-3590/01- 239/01a ich opravu z 24. október 2001 a 18. decembra 2001, tiež dokument č. F. a dokument č. A. z 21. októbra 1997, č. ROEP VA C A. a pre k.ú. Y. napr. LV XXXX č. -XXXX/XXXX urbár D. ROEP Y. 3/2004- Z XXXX/XX. Pokiaľ súd prvej inštancie tieto dôkazy nevykonával, mal odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a zaviazat' prvoinštančný súd, aby dokazovanie doplnil.

11. Dovolací súd k tejto námietke dovolateľa uvádza, že dokazovaním je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 3Cdo/2012/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011). Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti, (čo v konečnom dôsledku môže viesť dokonca a ž k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu viď R 37/1993 a rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/86/2012 a 7Cdo/36/2011).

12. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré dovolateľ naznačuje v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/85/2010, 1Cdo/18/2011, 3Cdo/268/2012, 4Cdo/314/2012, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/104/2010, 7Cdo/248/2012).

12.1. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani v zmysle novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

13. Konanie odvolacieho súdu v prejednávanej veci však takéto vady nevykazuje. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, pričom podľa názoru dovolacieho súdu zistené skutkové závery odvolacieho súdu nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý

(riadny) proces.

13.1. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí riadnym spôsobom v bode 33. dôvodil, že „Za neopodstatnenú považoval odvolací súd tiež argumentáciu žalobcov, že zápis manželky pri mene Q., teda H., rod. M. v zozname urbárikov z roku 1958 bol len informatívny a mal slúžiť len na identifikáciu toho, o ktorého konkrétneho Q. ide. Uvedenému nenaznačuje ani znenie dotknutého zápisu „M. Q. a manž. H. rod. M.“. Tvrdeniam žalobcov by skôr zodpovedalo znenie „M. Q. ženatý s H., rod. M.“. Žalobcovia, ako už bolo spomenuté, nedokázali produkovať žiaden relevantný dôkaz o nadobúdanom titule sporných spoluvlastníckych podielov výlučne Q. M.. Ako už bolo vyššie uvedené, v konaní neboli preukázané tvrdenia žalobcov, že Q. M. nadobudol sporné spoluvlastnícke podiely dedením po svojich rodičoch. Takáto skutočnosť nevyplyva z dedičských rozhodnutí po jeho rodičoch.“

13.2. Odvolací súd taktiež uviedol, že pokiaľ žalobcovia poukazovali na zoznam urbárikov z roku 1933 ako na dôkaz, ktorý spochybňuje pravdivosť relevantnosť zoznamu urbárikov z roku 1958 a súčasne namietali, že súd prvej inštancie sa týmto dôkazom nezaoberal, odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie z obsahu tohto dôkazu zistil, že v tomto bola pod poradovým číslom XXX evidovaná ako člen urbáru Y. M., rod. W. spolu s M. a B. W. s veľkosťou podielu 2/16 a počtom hlasov 2. Je teda zrejmé, že podiel zodpovedajúci počtu hlasov 3 a 1/3, ako bol tento zapísaný v zozname urbárikov z roku 1958, nezodpovedá (tento je väčší) podielu zapísanému pod poradovým číslom A. v zozname urbárikov z roku 1933 vedenému nielen na matku právneho predchodcu žalobcov Y. (Y.) M., rod. W., ale aj na M. W. a B. W.. Teda zjavne ani matka právneho predchodcu žalobcov Q. M. nebola výlučnou vlastníčkou podielu zapísaného v zozname urbárikov z roku 1933. Už len z uvedeného možno vyvodíť, že právny predchodca žalobcov Q. M. (spolu s manželkou H. M.) nevlastnili podiel, ktorý by zodpovedal výlučne podielu Y. (Y.) M., rod. W.. Súčasne žalobcovia nepreukázali, že by podiel Y. M., rod. W. vôbec prešiel dedením na ich právneho predchodcu Q. M. (k tomu viď uznesenie Okresného súdu Žilina sp. zn. D 530/1938 z 15. júna 1939).

13.3. Odvolací súd poukázal, že listina - rozhodnutie Okresného úradu v Žiline, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č. A. z 21. októbra 1997 je súčasťou spisu (na č. l. 247) a súd prvej inštancie (v odseku č. 33. odôvodnenia napadnutého rozsudku), viazaný záverom odvolacieho súdu, (vyjadreným už v uznesení 6Co/249/2017-353 z 30. januára 2019), uviedol, že na záver o výlučnom vlastníctve právneho predchodcu žalobcov Q. M. k predmetu sporu je toto rozhodnutie nepostačujúce. Navyše v danom prípade išlo o rozhodnutie, ktoré sa týkalo iných ako sporných nehnuteľností. Skutočnosť, že týmto rozhodnutím dotknuté nehnuteľnosti tvoria so spornými nehnuteľnosťami spoločnú nehnuteľnosť, sama o sebe nemôže viesť k záveru, že právny predchodca žalobcov bol výlučným vlastníkom sporných spoluvlastníckych podielov.

13.4. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, že nevyžiadaval všetky dokumenty od urbáru D. týkajúcich sa urbáru Várín a jeho členov pred roku 1958. V tomto smere okresný súd poukazuje na vyjadrenie Urbárskej obce poz. spol. D. (č. l. 543 spisu), podľa ktorého spoločenstvo nedisponuje informáciami o tom ako bol zostavovaný zoznam členov urbárikov z roku 1958.

13.4.1. Odvolací súd mal za to, že predmetné bližšie nestotožnené listiny nie sú spôsobilé preukázať vlastníctvo právneho predchodcu žalobcov Q., keďže tieto sú z obdobia po jeho smrti a týkajú sa vo všeobecnosti pozemkového spoločenstva D. ako obnoveného spolku bývalých urbárikov obce D.. Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že Urbárska obec pozemkové spoločenstvo D. sa už na návrh žalobcov na požiadanie súdu prvej inštancie k spornej veci vyjadrila a výslovne uviedla, že nedisponuje informáciami o tom, ako bol zostavovaný zoznam členov urbárikov z roku 1958 a ani o tom ako, od koho a kedy Q. M. nadobudol pomerný podiel na hlasovacom práve.

13.5. Odvolací súd sa takisto zaoberal argumentáciou žalobcov s poukazom na obsah dedičského rozhodnutia bývalého Štátneho notárstva v Žiline po poručiťovi Q. M. sp. zn. D 1294/80 zo 17. októbra 1980 a ich argumentácia, že sporné podiely na predmetných nehnuteľnostiach museli byť vo výlučnom vlastníctve Q. M., keďže po ňom jeho manželka dedila celý spoluvlastnícky podiel na pkn parcele č. XXXX, zapísanej v pkn vložke č. XXXX, k. ú. D., a teda nie len jeho polovicu po vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva poručiťa a jeho manželky, bola zjavne nedôvodná. Odvolací súd dôvodil, že ako bolo nesporné, dotknutá pkn parcela č. XXXX, zapísaná v pkn vložke č. XXXX, k. ú. D. nesúvisela s predmetom sporu, a teda dedenie spoluvlastníckeho podielu Q. M. k nej nemôže nič podstatné preukázať vo vzťahu k vlastníctvu sporných spoluvlastníckych podielov. Žalobcovia v podanom odvolaní opätovne produkovali len špekulatívne tvrdenia, že „ostatné neprededené

nehnutelnosti medzi iným i tie, ktoré sú predmetom tohto konania, zdieľali vysoko pravdepodobne rovnaký osud, ako táto prededená pôda, a teda boli vo výlučnom vlastníctve Q. M.“ Zároveň za účelovú považoval odvolací súd námietku žalobcov, že ak by boli sporné spoluvlastnícke podiely v bezpodielovom spoluvlastníctve Q. M. s manželkou H. M., táto by ako spoluvlastníčka, s malou pravdepodobnosťou o nich nevedela a v dedičskom konaní po Q. M. ich neuviedla.

13.6. Okresný súd vo svojom rozhodnutí dôvodil, že nevyžiadaval doklady vo vzťahu k LV č. XXXX a LV č. XXXX, LV č. XXXX (č. l. 663), keďže predmetom konania sú nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX.

14. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie podrobne uvádza skutkový stav, ktorý považoval za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení, teda takýto postup je v súlade s § 220 ods. 2 CSP.

15. Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

16. To, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie nesúhlasil a nestotožnil sa s nimi, nemôže samo osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní, (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

18. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že sudy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vétrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

19. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď

právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

20. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry EŠLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu, (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom), odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

21. V konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval, a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

22. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ namietal nedostatočnosť dôvodov odvolacieho rozhodnutia, a to najmä ohľadom toho, že odvolací súd sa nezaoberal tým, že pokiaľ by aj H. bola vlastníčkou sporných nehnuteľností, nemohla ústnou zmluvou previesť vlastnícke práva k nehnuteľnostiam. Taktiež odvolací súd sa nedostatočne zaoberal tým, že pokiaľ mal za to, že nehnuteľnosti boli v čase smrti v BSM, je zrejmé, že BSM, (ktoré smrťou p. Q. M. nepochybne zaniklo) bolo potrebné vyporiadať. Je nepochybné, že p. M., pokiaľ by aj bola vlastníčkou sporných nehnuteľností mohla byť nimi len v časti 1, a teda nemohla ústnou „zmluvou“ (aj keby šlo o platný úkon) previesť celý podiel, keďže druhá časť (prípádajúca na p. Q. M.) musela patriť do dedičstva. Týmto sa však odvolací súd vôbec nezaoberal.

23. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd sa v odôvodnení stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, toto rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie.

23.1. Oba sudy nižšej inštancie v odôvodneniach svojich rozhodnutí dostatočne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové

tvrdenia a právne argumenty posúdili, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali, a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odvolací súd poukázal vo svojom rozhodnutí na to, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom, že „žalobcovia v spore neunesli dôkazné bremeno, že ich právny predchodca (.. bol ku dňu svojej smrti výlučným vlastníkom sporných spoluvlastníckych podielov. Odvolací súd považuje v uvedenom kontexte za potrebné zdôrazniť, že podstatným pre rozhodnutie súdu v súdenom spore tak bolo primárne preukázanie vlastníckeho práva právneho predchodcu žalobcov, a nie zaoberanie sa otázkou, či žalovaný nadobudol vlastnícke právo k predmetu sporu (ak by, tak až nesporne po smrti právneho predchodcu žalobcov), alebo nie. Táto otázka by mohla mať právnu relevanciu len v prípade kladného záveru súdu o vlastníckom práve právneho predchodcu žalobcov. Inak povedané vyvrátenie vlastníckeho práva žalovaného k predmetu sporu samo nie je o sebe spôsobilé viesť k záveru o vlastníctve právneho predchodcu žalobcov k predmetu sporu... Zároveň tak bola nepodstatná námietka žalobcov, že H. nemohla previesť na žalovaného sporné spoluvlastnícke podiely, keďže tieto nevlastnila (nenadobudla ich dedením na základe rozhodnutia bývalého Štátneho notárstva v Žiline č. k. D 1294/80-8 zo 17. 10. 1980) a ak by aj bola vlastníčkou sporných spoluvlastníckych podielov, tieto nemohla platne previesť ústnou darovacou zmluvou na žalovaného.“

23.2. Rovnako argumentácia žalobcov s poukazom na obsah dedičského rozhodnutia bývalého Štátneho notárstva v Žiline po poručiteľovi Q. M. č. k. D 1294/80-8 zo 17. októbra 1980 a ich argumentácia, že sporné podiely na predmetných nehnuteľnostiach museli byť vo výlučnom vlastníctve Q. M., keďže po ňom jeho manželka dedila celý spoluvlastnícky podiel na pkn parcele č. XXXX, zapísanej v pkn vložke č. XXXX, k. ú. D., a teda nie len jeho polovicu po vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva poručiteľa a jeho manželky, bola zjavne nedôvodná. Ako bolo nesporné, dotknutá pkn parcela č. XXXX, zapísaná v pkn vložke č. XXXX, k. ú. D. nesúvisela s predmetom sporu (so spornými nehnuteľnosťami), a teda dedenie spoluvlastníckeho podielu Q. M. k nej nemôže nič podstatné preukázať vo vzťahu k vlastníctvu sporných spoluvlastníckych podielov. Žalobcovia v podanom odvolaní opätovne produkovali len špekulatívne tvrdenia, že „ostatné neprededené nehnuteľnosti medzi iným i tie, ktoré sú predmetom tohto konania, zdieľali vysoko pravdepodobne rovnaký osud, ako táto prededená pôda, a teda boli vo výlučnom vlastníctve Q. M.“ Zároveň za účelovú považoval odvolací súd námietku žalobcov, že ak by boli sporné spoluvlastnícke podiely v bezpodielovom spoluvlastníctve Q. M. s manželkou H. M., táto by ako spoluvlastníčka, s malou pravdepodobnosťou o nich nevedela a v dedičskom konaní po Q. M. ich neuvedla. Opätovne išlo len o ničím nepodložené špekulácie žalobcov, ktoré mali nasvedčovať pravdivosti ich tvrdení o výlučnom vlastníctve Q. M. k sporným spoluvlastníckym podielom.

23.3. Odvolací súd taktiež v bode 36. dôvodil, že „v konaní o žalobe, ktorou sa dedič domáha určenia, že určitá vec patrí do dedičstva po poručiteľovi, ide o posúdenie, či poručiteľ bol v čase smrti vlastníkom tejto veci (k tomu uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3Cdo/154/2010 zo 16. 12. 2010 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 3 ročník 2011 pod publikačným č. 32). Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané výlučné vlastníctvo Q. M. k sporným spoluvlastníckym podielom a vykonané dokazovanie nasvedčuje skôr skutočnosti, že sporné spoluvlastnícke podiely boli v čase smrti Q. M. v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov s jeho manželkou H. M. (v čase spisania zoznamu urbárikov z roku 1958 v zákonnom majetkovom spoločenstve podľa § 22 zákona č. 265/1949 Zb. o rodinnom práve, neskôr s účinnosťou od 01. 04. 1964 zaniknutého a transformovaného podľa ust. § 856 ods. 1 OZ na bezpodielové spoluvlastníctvo manželov podľa § 143 OZ). Ak teda v spore nebolo preukázané, že právny predchodca žalobcov Q. M. bol v čase svojej smrti (dňa A.) výlučným vlastníkom sporných spoluvlastníckych podielov, a potom tieto boli pravdepodobne v jeho bezpodielovom spoluvlastníctve manželov s manželkou H. M., nebolo možné žalobe vyhovieť ani čiastočne a určiť, že do dedičstva po Q. M. patrí podiel na sporných spoluvlastníckych podieloch o veľkosti 1/2. Bezpodielové spoluvlastníctvo manželov sa totiž na rozdiel od podielového spoluvlastníctva vyznačuje tým, že manželia sú v čase trvania bezpodielového spoluvlastníctva spoluvlastníkmi celej veci bez toho, aby ich miera účasti na spoločnom majetku bola vyjadrená podielmi.“

23.4. V reakcii na dovolacie argumenty dovolateľa dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento

pripad. Dovolateľ preto neopodstatnene namieta, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

24. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobca 1/ sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnil, a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ sa so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožnil sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

25. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobcu 1/ ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

26. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania aj z ust. § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP.

27. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

27.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

28. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

29. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“, a to ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, nie skutková otázka. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ako aj o otázku procesnoprávnú, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad

1Cdo/126/2017, 1Cdo/206/2017, 1Cdo/208/2016, 2Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 3Cdo/132/2017, 4Cdo/14/2017, 4Cdo/89/2017, 4Cdo/207/2017, 7Cdo/20/2017, 8Cdo/186/2016, 8Cdo/78/2017, 8Cdo/221/2017).

30. Pokiaľ procesná strana v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 CSP, nevymedzí právnu otázku, ktorá v dovolacom konaní ešte nebola vyriešená, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú otázku, a ktoré rozhodnutia mal dovolateľ na myslí. V opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo byť neefektívne a nedosahujúce zákonom predpokladaný cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd. V opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný svojvoľný dovolací prieskum priečiaci sa nielen, vo všeobecnosti, novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale konkrétne aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj 3Cdo/6/2017).

31. Nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP, je konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa odvolací súd riešil nesprávne. Najvyšší súd uvádza tiež to, že pokiaľ dovolateľ namieta nesprávnosť alebo nepodloženosť niektorých skutkových záverov súdov, neprípustne tým predkladá na dovolací prieskum skutkové, nie právne otázky. Dovolací súd je pritom viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

32. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú, (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnú, (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázkou relevantnou podľa tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

33. Dovolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len ústavný súd) zo 14. apríla 2022 sp. zn. I. ÚS 215/2022-15, ktorý uviedol, že :... „k odmietnutiu dovolania pre nesplnenie náležitostí zadefinovania dôvodu prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku, ústavný súd považuje za potrebné dodať, že aj keď jeho súčasná judikatúra uprednostňuje materiálny prístup k vymedzeniu dovolacích dôvodov zo strany najvyššieho súdu (I. ÚS 336/2019, IV. ÚS 479/2021), dovolací súd si bez náležitého vymedzenia právnej otázky dovolateľom nemôže túto otázku vyabstrahovať z dovolania sám (II. ÚS 291/2021). Ústavne konformné riešenie vyžaduje, „aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto, aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie vecí, ktoré pokladá dovolateľ za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť...“ Sťažovateľ, resp. jeho advokát „preto musí pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie namietaného nesprávneho právneho posúdenia spornej právnej otázky.“ (I. ÚS 115/2020).“

34. Vo svetle horeuvedeného pristúpil dovolací súd k preskúmaniu prípustnosti podaného dovolania z hľadiska jeho obsahu, vymedzeného dovolateľom.

35. Dovolateľ ako právnu otázku vo svojom dovolaní uviedol, že mal za to, že nehnuteľnosti boli v čase smrti v BSM, je zrejmé, že BSM, (ktoré smrťou p. Q. nepochybne zaniklo), bolo potrebné vyporiadať. Ak by teda v teoretickej rovine p. M. bola spoluvlastníčkou týchto nehnuteľností, mohla s nimi nakladať len v časti 1 pripadajúcej na jej podiel po vyporiadaní BSM.

36. Z námietok dovolateľa vyplýva, že v danom prípade ide o otázku skutkovú. Dovolateľ preto nesprávne právne posúdenie vecí odôvodňuje spochybnením skutkových zistení, ku ktorým dospeli

súdy nižších inšancií. Dovolací súd zdôrazňuje, že taká v dovolaní nastolená otázka, ktorá má skutkovú (nie právnu) povahu, nemôže byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP a nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania žalobcu 1/ v zmysle tohto ustanovenia.

36.1. Riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec. S istým zjednodušením možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení, (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (3Cdo/218/2017, 3Cdo/150/2017, 4Cdo/7/2018, 4Cdo/32/2018, 7Cdo/99/2018).

37. Dovolací súd zastáva názor, že zistenie skutkového stavu, či bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, (ktoré smrťou p. Q. zaniklo) bolo potrebné vyporiadať, je otázkou skutkovou a jej riešenie jednoznačne vychádza zo skutkových zistení zodpovedajúcich tomu-ktorému prípadu. Zodpovedanie predmetnej otázky je výsledkom vykonaného dokazovania v danom spore. Tým, že dovolateľ sa nestotožňuje so závermi odvolacieho súdu, ktorý odobril postup súdu prvej inšancie, v podstate spochybňuje jeho skutkové závery.

37.1. Uvedené odôvodnenie dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a samotná polemika dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu však nepredstavuje vymedzenie právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP. K tomu dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu pod príslušnú právnu normu, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri právnom posúdení veci však rieši právne otázky, nie skutkové, preto nemožno dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci odôvodniť spochybnením skutkových záverov odvolacieho súdu, ktorých riešenie predchádzalo riešeniu právnych otázok.

37.2. Súd prvej inšancie po vykonanom dokazovaní vyhodnotil (bod 24. rozhodnutia), že dedičia dedičstvo neodmietli, uzavreli dohodu, podľa ktorej predmetné dedičstvo po poručiteľovi pripadlo H. M., rod. M., ktorá nadobudla predmetnú chatu v celosti, a to 1 z titulu vyporiadania BSM a 1 na základe rozhodnutia štátneho notárstva v Žiline č. D 1294/80-8 zo 07. októbra 1980. Bezpodielové spoluvlastníctvo poručiteľa a jeho pozostalej manželky bolo vyporiadané v pôvodnom dedičskom konaní. Preto námietky dovolateľa týkajúce sa spochybňovania skutkových zistení a skutkových záverov považuje dovolací súd za neopodstatnené. Navyše, úlohou dovolacieho súdu v rámci dovolacieho konania nie je riešenie skutkových otázok, pretože dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

38. Dovolateľ, ako už bolo uvedené vyššie, konkrétne nevymedzil právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, nakoľko išlo o otázku skutkovú. Takáto otázka nemôže byť relevantná ani z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP a nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania žalobcu 1/ v zmysle tohto ustanovenia.

39. Dovolací súd preto konštatuje, že prípustnosť dovolania uplatneného dovolateľom podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP nie je daná. Preto dovolací súd dovolanie žalobcu 1/ v danej časti odmietol v zmysle § 447 písm. f) CSP.

40. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd preto uzatvára, že dovolateľom formulovaná otázka nepredstavuje vymedzenie právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP. Rovnako dovolateľ neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal

znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobcu 1/ ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) a f) CSP.

41. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

42. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.